

"Bogika rettegve gondolt arra, hogy vajon mi lehet a szekrény alatt. Az oda begurult játékok sokasága között egészen biztosan hallott valamit, vagy valakit megmozdulni...

- Anyu! Apu! - kiáltotta élesen. - Megint ott van! Valami van az ágy alatt!

Anyu fáradtan nyitott be Bogika szobájába. Nyomában, ha lehet még fáradtabb arccal érkezett apu.

- Mi az kicsim? - kérdezte anyu. - Rosszat álmodtál?

- Biztosan megint a szekrény alatt hallott valamit. - szólalt meg apu, fáradt, elkínzott hangon.

Míg anyu leült az ágyra és átölelte az ijedt Bogikát, addig apu a kezében lévő zseblámpával bevilágított a szekrény alá.

- Lásuk csak, mi van itt: nicsak, megvan a kalózpisztoly. De régen kerestem! Ezzel játszottam gyerekként. Hogy kerül ez most ide? Na mindegy. - Mélázott apu a játékok között kotorászva.

- Van itt aztán minden! Teniszlabda, mesekönyv a tigrisről, gyurmás doboz. Hát a plüss állataidat miért tetted ide? - Kérdezte végül, amikor egészen a falig átkotorta a játékokat a szekrény alatt.

- Az nem is én voltam, hanem Ignác! - kiáltotta az ijedtségtől még mindig izgatottan Bogi.

- Ne fogj mindent a kisöcsédre. - szólalt meg anyu és apu egyszerre.

- Azt viszont egyértelműen láthatod kislányom, itt nincs semmi, amitől félni kellene. - Szögezte le végül apu. - Várjunk csak, nem is emlékeztem, hogy ilyen plüssállataid is vannak! Egy zebra és egy oroszlán!

- Azok nem is az enyéme! Nem is láttam még őket korábban! – Szólt Bogi, amikor meglátta apu kezében a plüssállatokat, a kisoroszlánt és a zebrácskát.

- Biztosan itt hagyta valaki, vagy véletlenül felhozta valamelyik gyerek a játszótérről. – Szögezte le végül apu fáradtan. – Látod kicsim, nincs itt semmi, amitől félni kellene, hacsak nem ettől a nagyobbacska macskától, meg ettől a kedves kis csíkos lovacskától...

Apu ezt követően hamar ki is ment a szobából. Anyu maradt még egy kicsit, hogy megnyugtassa Bogit. Miután a kislány félelmét sikerült egy kicsit elhessegetni, anyu is visszament aludni.

Bogi szemére viszont nem jött álom.

- Hogy is tanította Balázs Bácsi? – próbálta felidézni magában az iskolapszichológus szavait. – Nem szabad félnem. A Félelem az elme gyilkosa...

Ekkor azonban valami rendkívül váratlan dolog történt:

- Kislány, kislány! Nincs véletlenül egy kis csokid? – szólalt meg a plüssoroszlán.
- Ha van, akkor kérlek, nekem is adj! – vágta rá rögtön a zebra.

Bogika annyira meglepődött, hogy a szava is elakadt.

- *Ne nézz ilyen meredten, inkább hozz egy kis csokit, mert kezdek teljesen elhalványulni. – Szólalt meg újra az oroszlán.*
- *Lehetnél egy kicsit illedelmesebb is Ordincs. Még csak nem is köszöntünk mióta itt vagyunk. Ez a kislány meg teljesen meg van rémülve. Valószínűleg még soha nem találkozott azelőtt tündérpor csempészekkel. – Válaszolt gyorsan a zebra az imént elhangzott kérdésre Bogi helyett. – Szóval kislányka, az én nevem Zebrencs, ez a türelmetlen, követelőző, túlméretezett szőrgombolyag pedig Ordincs. Tündérpor csempészek vagyunk. – mutatta be a furcsa párost Zebrencs, a plüsszebra. – Neked mi a neved?*
- *A nevem Boglárka. A barátaimnak csak Bogi. – válaszolt a kislány. – Mi az a tündérpor, és hogy kerültök a szekrény alá? – kérdezett vissza.*
- *Hogyhogy nem tudod mi a tündérpor? Hát mit tanítanak nektek az iskolában? – Csattant fel morogva Ordincs. – E nélkül az élet talán nem is létezhetne a világotokban!*
- *Manapság egyre kevesebben tudnak az ilyen és ehhez hasonló dolgokról. Ne csodálkozz, hogy Bogi sem hallott még róla. – Válaszolt ismét kéretlenül Zebrencs. – Ez egy csodaszor, amiből az emberek fantáziája táplálkozik. Sokféle formája létezik. Van, aki pixumnak, vagy pixiumnak hívja, mert a tündérek szárnyaiból is ez pereg. Fantáziaországban vannak bizonyos fák, amelyek gyümölcseiből is elő lehet állítani. Egyes helyeken kristály formájában is fellelhető. Ez a legtisztább formája a tündérpornak. Egyes tudós tündérek szerint az embergyerekek nevetéséből is ez az anyag keletkezik...*

Zebrencs nyilvánvalóan tovább is folytatta volna, ha nem szakítják félbe türelmetlenül egy újabb kérdéssel.

- *És mit csináltok ezzel a porral? – Jött Bogi következő kérdése.*
- *Belecsempésszük a csokiba, illetve egyéb ételekbe és italokba. – Vágta rá a kérdésre Ordincs, közben büszkén kihúzta magát.*
- *És azt miért teszitek? – Kérdezett tovább Bogi.*
- *Ezt sem tudod? Hát mindent nekünk kell elmagyaráznunk Neked? – Morgott fel Ordincs.. – Ti emberek aztán jól elfelejtettek mindent, ami csak lényeges.*
- *Ne legyél már ilyen undok Settenke! – Kelt Bogi védelmére Kórica. – Tudod nagyon jól, hogy erről nem az emberek tehetnek, hanem a Félkarú Varázsló és a hozzá hasonló szörnyű alakok.*
- *Félkarú Varázsló? Félkarú rablóról már hallottam, de varázslóról még nem. De hiszen varázslók nem is léteznek! – Habogta Bogi.*
- *Feltűnt, hogy két plüssállatkával beszélgetsz kislány? – Vicsorgott az oroszlán. – Ha hozzánk hasonló lények léteznek, akkor miért pont varázslók ne léteznének?*

- *Lehet, hogy csak álmodom, és mire felébredtek, Ti már nem lesztek sehol sem. – Mélázott Bogi.*
- *Ne mondj ilyet kérlek! – szakította félbe Zebrencs. – Elég baj az nekünk, hogy Balor sötét tündérei a nyomunkban vannak. Előle kellett ide menekülnünk a szekrényetek alá. Ha ilyeneket mondasz, könnyen elgyengülünk, és nemcsak hogy elhalványulhatunk, de akár meg is szűnhetünk.*
- *Ki az a Balor? – Értetlenkedett Bogi.*
- *Ő az a bizonyos Félkarú Varázsló. – Válaszolt Ordincs. – Rettenetes alak lehet. Soha nem találkoztunk vele, de a sötét tündérei mindenütt ott vannak, és mindenki tudja, hogy az Ő nevében üldözik a tündérpor csempészeket.*
- *De miért teszi ezt az a Balor? – folytatta a kérdezősködést a kislány.*
- *Maradj csendben Ordincs! – Szólalt meg szinte azonnal Zebrencs. – Tudom, hogy megint csak kifakadnál, hogy az emberek így, meg az emberek úgy... - Balor, vagyis a Félkarú Varázsló csak egy a Sötét Hatalmak szolgálói közül. Azért üldözik a hozzánk hasonlókat, hogy azok ne tudjanak tündérport csempészni az emberek világába, és így elragadja őket a félelem és a kétségbeesés. Így ugyanis a Sötétség uralkodhat az emberek világában.*

Bogi szó nélkül nézte két újdonsült vendégét. Értett ugyan minden szót, de csak úgy kavart benne az érzések és a gondolatok: Félni kell most ezektől a plüssállatoktól? Biztosan igazat mondanak? Szóljon erről anyunak és apunak?

- *Szóval nincs véletlenül egy kis csokid? – Kérdezte újra Ordincs.*
- *Nem. Sajnos itt a szobában nincs. Apu mindig azt mondja, hogy árt a fogaknak, és nem engedi, hogy a szobában édességet tartsak. – Válaszolta szomorúan Bogi.*
- *Hát az bizony nagy kár. – Sóhajtott az oroszlán.*
- *Bogi, megengeded, hogy itt aludjunk a szobádban? Azok után, amiken keresztülmentünk, bizony ránk fér a pihenés. – Kérdezte Zebrencs. – El sem tudod képzelni azt a sok-sok hányattatást, amiben részünk volt.*
- *Rendben. Aludjatok itt nyugodtan, de többet ne mozgolódjatok és ne is beszéljete, mert most már nekem is aludnom kell. Holnap iskolába kell mennem, és nem fogok tudni szépen felelni a tanító néni kérdéseire, ha nem alszom ki magamat. – Zárta le a beszélgetést Bogi. – Jó Éjt Zebrencs és Ordincs!*
- *Jó Éjt Bogi! – Köszönt egyszerre udvariasan a két tündérpor csempész.*

De másnap reggel Bogi időben ébredt. Anyu és apu a megszokott módon keltek fel és készítették elő a reggelit a kislánynak és öccsének, Ignácnak, de apu szemmel láthatólag nem készült munkába menni. Reggeli közben ugyancsak nagyon szokatlan módon végig ment a TV,

anyu és apu pedig nem beszélgettek. Csak a képernyőt bámulták. A készülékben egy bácsi nagyon szomorú arccal minden féle számokat sorolt, és azt kérte a nézőktől, hogy ne menjenek sehová. Folyamatosan azt ismételte, mindenkinek, aki csak teheti, otthon kell maradnia, és hogy pánikra semmi ok. Azt is mondta, hogy sokat kell kezet mosni, és csak zsebkendőbe szabad tüszenteni. Bogi csodálkozott, ezt nem így kellett csinálni eddig is? Apu és anyu egyre szomorúbb arccal nézték az adást, de nem mondtak semmit.

- *Ma az egész család itthon marad. – Szólalt meg végül anyu. – Bogi kedveském, légy jó kislány és menj be reggeli után a szobádba. Játssz csak nyugodtan, nem kell tanulnod, vagy iskolába menned. Majd én beszélek a tanító nénivel, hogy küldje el a tananyagot.*

Bogi nem értette, miért nem kell iskolába mennie, és hogy miért ilyen szomorú anyu és apu. Annak mindenestre igencsak örült, hogy otthon maradhat. Így legalább folytathatja a beszélgetést a két vendégével, akik tegnap este óta a szobájában vannak.

Reggeli után Bogi visszament a szobájába, és kedvenc kismalacaival, és babaházacsakájával játszott. Egy idő után Zebrencs is csatlakozott, és eljátszottak egy mesét, amit a kislány nem is olyan régen hallott egy szőke, hosszú hajú bácsitól. Ordincs nem csatlakozott hozzájuk, hanem inkább elnyúlt az ágyon, és nagyokat horkantva aludt. .

A játék végeztével Bogi szomorúan felsóhajtott:

- *Olyan jót játszottunk, és olyan vidáman elvagyunk. Bárcsak anyu és apu is ilyen vidám lenne, ahelyett hogy ott szomorkodnak a TV előtt.*
- *Szomorkodnak a szüleid? – Kérdezte Zebrencs.*
- *Igen. Valami bácsi a TV-ben azt mondta, ami most 300, az nemsokára sokkal több lesz, hogy mindenki maradjon otthon, és mosson kezet sokszor. – Erre anyu és apu pedig elkezdtek szomorkodni, azt mondták ma nem kell iskolába mennem. Utána pedig beküldtek a szobámba.*
- *Adni kellene nekik egy kis tündérport. Attól biztosan jobban lennének. – Ásított fel Ordincs.*
- *Tündérport? Miért kellene anyunak és apunak ezt a valamit adni? – Kérdezte elkerekedő szemekkel Bogi.*
- *Hogy vidámabbak legyenek. – Válaszolta Ordincs.*
- *Talán van nálad most ilyen por? – Szegezte neki a kérdést Zebrencs Ordincsnak.*
- *Nem. Nincs. Azt reméltem, hogy talán neked még van egy kevés. – Vágta rá a feleletet Ordincs.*
- *Ha nekem nincs, és neked sincs, akkor mégis honnan vennénk tündérport? – Folytatta a kérdezősködést a csíkos lovacska.*
- *Akkor szerezniünk kellene valahonnan. – Sóhajtott fel az oroszlán.*

- *Várjatok csak. Miért hallgatnék rátok? Biztos, hogy ettől a szüleim vidámabbak lennének? – Értetlenkedett a kislány egy kissé felháborodva, hogy vendégei csak úgy megegetnék az anyukáját és az apukáját valami ismeretlen dologgal.*
- *Hidd el. anyukád és apukád már éppen elég ilyen és ehhez hasonló dolgot ettek már eddig is. Én csak tudom! – Kuncogta Ordincs. – Egy kicsivel több biztosan nem árt nekik, sőt, csak használ!*
- *De honnan szerezzünk tündérport, ha egyikünkénél sincsen éppen? – kérdezte Zebrencs.*
- *Csücsök Kapitány kincses ládjában biztosan van! – Kiáltott fel az oroszlán. – keressük meg, és kérjünk tőle egy keveset!*
- *Ki az a Csücsök Kapitány? – Kapta fel a fejét Bogi.*
- *Ő egy cseregyerek. Képes utazni a hajójával az emberek világa, és fantáziaország között. Az egyik legnagyobb csempész, akit csak ismerek. Nemcsak tündérport, de minden egyéb mást is hoz és visz a világok között. Sokszor mi magunk is az Ő hajóján utazunk, ami nem mellesleg egy hatalmas kifli. Senki nem marad éhen, ha azon utazik. – Válaszolt készségesen Zebrencs.*
- *Na, akkor megkeressük Csücsök Kapitányt? – Nyújtózkodott egy hatalmasat Ordincs.*
- *Keressük meg, de attól tartok nehéz dolgunk lesz. – Sóhajtott a kis zebra. – Egyrészt nem tudom, hol van éppen, másrészt attól tartok igencsak ki vagyok merülve. Nem tudok úgy bűbáj ugrásokat alkalmazni, mint ahogy szoktam.*
- *Akkor bizony nem jutunk egyről a kettőre, hacsak nem szerzünk valahonnan egy kis csokit. – Ült vissza a helyére az oroszlán. – Mellesleg én sem vagyok éppen friss. Lehet, hogy tudnék így ugrani pár tucatnyit, de túl messze nem jutnék, az biztos.*
- *Mindenképpen csokira van szükségetek, ugye? – Mosolygott Bogi. – Rendben. Szerzek nektek csokit.*

Bogi a tőle telhető leghalkabb léptekkel átlopakodott Ignác szobájába, ahol öccse éppen a járókában játszott kis zenélő oroszlánjával. Mosolyogva nézett fel nővérére, amikor az belépett.

- *Tudom, hogy nem tudsz válaszolni nekem Ignác, de azt is tudom, hogy értesz engem. – Szólította meg a kisöccsét a lányka. – Kérlek, segíts nekünk. Kiengedlek innen, te pedig tereld el anyu és apu figyelmét, hogy ki tudjam venni a konyhaszekrényből anyu dugi csokiját. Azt hiszi, nem tudom hol van, pedig láttam egyik reggel, hogy apu is abból lopkod. Ő is azt hitte, nem látja éppen senki.*

A kislány tehát óvatosan kivette a járókából a babát, és letette a padlóra. Ignácnak se kellett több, azonnal megindult apu íróasztala felé, egészen pontosan az erkély felé, ahol apu egy párnán ücsörögve gyertyákat szokott nézegetni reggelente meg esténként.

Mire a szülők észbe kaptak, Ignác már az erkélyen volt, és apu tárgyait szedegette le szépen sorban az asztalkáról, amin többek között a gyertyák voltak. Természetesen ez olyan mértékben elterelte anyu és apu figyelmét, hogy Bogi észrevétlenül be tudott settenkedni a konyhába. Odatette a sárga konyhai sámlit a konyhaszekrény alá, majd pedig felállt rá. Kinyitotta a szekrény ajtaját, és addig kotort, amíg meg nem találta anyu nagy tábla tejsokiját. Hogy szülei ne fogjanak egykönnyen gyanút, visszacsukta a szekrényajtót, és visszatolta a sárga sámlit oda, ahonnan elővette.

Amikor Zebrencs és Ordincs megkapták a csokit, örömeikben táncra perdültek.

- *Ettől akkorákat fogok tudni szökellni, hogy csak na! – Kiáltott fel vidáman Zebrencs.*
- *Jól van. Hol keressük először Cücsök Kaptányt? – Kérdezte vidáman Ordincs.*
- *Azt nem tudom, de azt igen, kiket fogunk erről megkérdezni! – Szögezte le a zebra. – A darvak biztosan tudják, hol van a Kapitány. Kérdezzük meg őket. Irány a Hortobágy! Ott lesznek a darvak.*

Ordincs és Zebrencs szinte szemmel követhetetlen gyorsasággal felpattantak, majd mindketten egyetlen hatalmas szökkenéssel kiugrottak az ablakon. Bogi aggódva nézett utánuk, de amikor meglátta, hogy az ereszről szinte egyszerre visszapattantak és a ház tetején termettek, teljesen megnyugodott. A furcsa páros egyre nagyobb szökellésekkel haladt a háztetőkön kelet felé. Hamar eltűntek a kislány szeme elől, aki csak ekkor döbbsent rá, hogy el sem köszöntek egymástól.

- *Sok sikert Zebrencs és Ordincs! Vigyázzatok magatokra! – Kiáltott utánuk, mire a szobába éppen belépő anyu és apu csak a fejét csóválta. Fogalmuk sem volt, kinek köszönhetett a kislányuk. Biztosan megint a malackákkal játszott el valami mesét.*

Zebrencs és Ordincs pár szökellés után már mérföldes ugrásokkal haladtak. A háztetőket követően fáról fára ugráltak, majd amikor síkság következett, felhőről felhőre. Nem tellett bele fél óra sem, elérték a Hortobágyot, ahol a darvak éppen minden évben megrendezett táncmulatságukat tartották, a messze földön híres Buga Boogie-t.